Ψεκασμένος στη Γαρίτσα

written by Σταμάτης Κυριάκης | 10.04.2023

Η παραλιακή της Γαρίτσας έχει μήκος 1850 μέτρα από το άγαλμα του Σολωμού ως τον Ανεμόμυλο.
Εδώ περπατούν καθημερινά τέσσερις βασικές κατηγορίες ανθρώπων.

Α. Οι ερωτευμένοι .
Αυτοί αναγνωρίζονται αμέσως. Είναι κάτω των τριάντα περπατούν ανά ζεύγη αμίλητοι και ολομεμίας γυρίζουν και αρπάζονται στα φιλιά σαν λυσσιασμένοι.

Β. Οι ρεμβάζοντες.
Εδώ ανήκω εγώ. Οι ρεμβάζοντες περπατούν αργά μόνοι η ανά ζεύγη , ενίοτε δε και κατά ομάδες.
Κάθε τόσο σταματούν και συζητούν διάφορα θέματα όπως «αν σήμερα είναι η πανσέληνος του Οκτωβρίου η αύριο», «τι καιρός έρχεται», «που το πάει ο Ερντογάν» ή «Τι θα γίνει με την επιστολική ψήφο στις Αμερικάνικες εκλογές».

Γ. Οι αθλούμενοι
Αυτοί είναι συνήθως νεαροί με αθλητική περιβολή και τρέχουν σαν να τους κυνηγάνε.
Σε περιόδους οικονομικής ευμάρειας τρέχουν σε κυλιόμενους διαδρόμους γυμναστηρίων. Λατρεύουν το κορμί τους και οποιαδήποτε συζήτηση εκτός αυτού είναι αδύνατη.

Δ. Οι Μπαϊπάς
Εδώ , όπως καταλαβαίνετε πρόκειται για μια ολόκληρη κατηγορία που έχουν κάνει μπαϊπάς και που χωρίζεται σε υποκατηγορίες .
-Οι «Με μονό μπαϊπάς» . Βαδίζουν πάντα μόνοι με ανήσυχο βλέμμα και βιαστικά σαν να θυμήθηκανε ότι έχουν ξεχάσει αναμμένο το μάτι της κουζίνας.
-Οι «Με διπλό μπαϊπάς» Βαδίζουν πάντα μόνοι με τρομαγμένο βλέμμα , γρήγορα, με ανοιχτό δρασκέλισμα και κουνώντας μπρός πίσω τα χέρια σαν σε παρέλαση στην πλατεία της Ουράνιας γαλήνης.
-Οι «Με τριπλό μπαϊπάς» . Αυτοί πηγαίνουν με γουρλωμένα μάτια καρφωμένα στο κενό , σαν να κάνουν προπόνηση στα πέντε χιλιόμετρα βάδην για τους Ολυμπιακούς.

Υπάρχει και μια Πέμπτη κατηγορία που παλιότερα ήταν μόνο ένας αλλά, συν τω χρόνω, εμφανίζονται και άλλοι συγκροτώντας πλέον μια διακριτή ομάδα.
Πρόκειται για τους ψεκασμένους.
Ο θεμελιωτής και πρωτοπόρος των ψεκασμένων έτυχε να είναι γνωστός μου.
Συνήθως κάθεται στα Κουρτελάτσα παραμονεύοντας το θύμα του.
Μόλις περάσω με ακολουθεί και χωρίς να χάνει χρόνο μου λέει με ύφος μυστήριο:
– «Μας παρακολουθούνε!»
Κοιτάω τριγύρω.
– «Ποιος μας παρακολουθεί;» ρωτάω χωρίς να περιμένω απάντηση.
Ύστερα από καιρό που τον γνωρίζω ξέρω πλέον ότι το «ποιος» μας παρακολουθεί η το «γιατί» δεν έχουν απολύτως καμία σημασία για αυτόν.
Βρίσκεται σε ένα Καφκικό ομιχλώδες τοπίο που αυτές οι ερωτήσεις δεν έχουν απολύτως κανένα νόημα.
Παλιότερα μου έλεγε ότι «Μας ψεκάζουν» .
Αργότερα έλεγε ότι «Μας εμβολιάζουν».
Πάντα υπάρχουν «κάποιοι» που για «κάποιους» λόγους «κάτι» θέλουν να μας κάνουν.
Αρκούσε η αόριστη διαπίστωση ότι «κάποιοι» σκορπίζουν στον αέρα «κάποιο αέριο» με «άγνωστες επιπτώσεις» από τα αεροπλάνα της γραμμής.
Ματαίως προσπάθησα να του εξηγήσω ότι «αυτοί οι άσπροι καπνοί των αεροπλάνων είναι ατμοποιημένος αέρας που τον χειμώνα τον βγάζουν και οι εξατμίσεις των αυτοκινήτων».
Τίποτα.
Εγκατέλειψα την προσπάθεια.
Μετά γράφτηκε στου «Σώρα» και πίστευε ότι «εμείς οι καθαρόαιμοι Έλληνες» είμαστε κατευθείαν απόγονοι του εξωγήινου θεού Απόλλωνα.
Χάος!

Έτσι που λες αγαπητέ αναγνώστη του μέλλοντος (και του παρόντος).
Τελευταία οι συσχετισμοί στους περιπατητές της Γαρίτσας αλλάζουν.
Μειώνεται ο πληθυσμός των ερωτευμένων και των ρεμβαζόντων και αυξάνονται τα μπαϊπάς οι δρομείς και οι ψεκασμένοι.
Αλλοίμονο μας αν αυξηθούν πολύ.
Έχει γίνει ξανά στο παρελθόν.
Όσο είναι λίγοι είναι μαζεμένοι. Αν, όμως, κυριαρχήσουν τότε στρέφονται ενάντια σε όσους δεν συμμερίζονται την άποψή τους.

Αν χειροτερέψουν και άλλο τα πράματα εξετάζω κάποιες διεξόδους.
Α. Να κλειστώ στο Ασκηταριό τσι Νυμφές.
Β. Να βγω με το καριοφίλι στο χέρι από το Μεσολόγγι μου και να αντιμετωπίσω την πραγματικότητα .
Γ. Να βάλω δυο σώβρακα δύο φανέλες και δυο ζευγάρια κάλτσες στην βαλίτσα μου και να πάω να ζητήσω πολιτικό άσυλο στο Καπαρέλι μαζί με τον Νεράντζη